

Christina
Lauren

STOUTIER

onbezorgd

roman

RUBY

‘Ik zeg niet dat ik durf te wedden dat zijn pik enorm is, maar ik zeg ook niet dat ik het niet zeg.’

‘Pippa,’ kreunde ik met een gezicht vol afschuw. Het was verdomme donderdagochtend half acht. Ze kon toch nu niet al dronken zijn?

Ik glimlachte verontschuldigend naar de man tegenover ons die ons met grote ogen aankeek en vroeg me af of ik met de kracht van mijn geest de lift sneller kon laten gaan.

Toen ze mijn boze blik zag, mimedde Pippa: ‘Wat?’ en hield haar wijsvingers omhoog, ongeveer een halve meter uit elkaar. ‘Pik als een paard,’ fluisterde ze.

Gelukkig hoefde ik me niet nogmaals te verontschuldigen want de lift was inmiddels gestopt op de derde verdieping en de deuren gingen open.

‘Je had toch wel door dat we niet alleen in die lift stonden, hè?’ siste ik. Ik volgde haar de gang in en een hoek om tot we bij een paar brede matglazen deuren aankwamen met daarin de naam Richardson-Corbett gegraveerd.

Pippa was op zoek naar haar sleutels en doorzocht haar enorme gele tas. De armbanden om haar rechterpols rinkelden. Onder het felle fluorescerende tl-licht leek haar lange rode haar wel van neon.

Ik was donkerblond en had een beige tas om mijn schouders; ik voelde me net een vanillewafel terwijl ik zo naast haar stond.

‘O, niet dan?’

‘Nee! Die vent van accountancy stond tegenover je. Ik moet daar straks nog heen en dankzij jou zal dat heel ongemakkelijk worden doordat jij zo nodig het woord pik moest laten vallen.’

‘Ik zei ook nog: “Pik als een paard.”’ Ze keek me schuldig aan en richtte haar aandacht vervolgens weer op haar tas. ‘Die jongens bij accountancy moeten toch eens wat lossen worden.’ En toen, met een dramatisch gebaar naar de nog donkere gang voor ons, zei ze: ‘Ik neem aan dat we nu alleen genoeg zijn voor je?’

Ik boog beleefd voor Pippa. ‘Alsjeblieft, ga je gang.’

Ze knikte en fronste geconcentreerd. ‘Ik bedoel, logisch gezien moet-ie wel enorm zijn.’

‘Logisch gezien,’ herhaalde ik en ik verbeet een grijns. Mijn hart maakte zoals altijd een sprongetje wanneer we het over Niall Stella hadden. Raden naar de afmetingen van zijn penis zou me wel eens kunnen gaan opbreken.

Met een victorieus gebaar zwaaide Pippa met de sleutels van het kantoor en stak de langste van de set in het slot. ‘Ruby, heb je zijn vingers gezien? Zijn voeten? En dan hebben we het nog niet eens over het feit dat hij wel zo’n tweeënhalve meter is.’

‘Twee meter,’ corrigeerde ik haar zachtjes. ‘Maar de grootte van de hand wil niet per se iets zeggen.’ We deden de deur achter ons dicht en deden het licht aan. ‘Heel veel mannen hebben grote handen zonder groots bedeed te zijn wat betreft mannelijke onderdelen.’

Ik liep Pippa achterna de nauwe gang in naar een kamer vol bureaus, in een kleiner en veel minder chic hoekje van de derde verdieping. Hoewel een beetje krap, was ons hoekje van het kantoor in elk geval wel gezellig. En dat was maar goed ook, gezien het feit dat ik meer tijd op kantoor doorbracht dan in het kleine appartementje dat ik huurde in het zuiden van Londen.

Richardson-Corbett Consulting mocht dan wel een van de grootste en meest succesvolle ingenieursbureaus in Europa zijn, ze hadden slechts een select groepje stagiaires waar ze mee werkten. Ik kon mijn geluk niet op toen ik er kort na mijn afstuderen aan UC San Diego een stageplaats wist te bemachtigen. De uren waren lang en het salaris maakte meteen een eind aan mijn schoenverslaving,

maar offers die ik had gemaakt begonnen zich al uit te betalen: nadat ik de eerste negentig dagen van mijn stage had afgerond kreeg ik een echt metalen naam bordje met de naam Ruby Miller erop en verhuisde ik bovendien van wat niet veel meer was dan een bezemkast op de tweede verdieping naar het gemeenschappelijke kantoor hier op de derde.

Ik had met glans de middelbare school doorlopen en zonder veel problemen mijn bachelor behaald. Maar naar de andere kant van de wereld verhuizen en samenwerken met de grootste ingenieurs in het VK? Nog nooit in mijn leven had ik zo hard voor iets gewerkt. Als ik mijn stage net zo goed zou afsluiten als dat ik 'm was begonnen, zou ik mijn master kunnen doen in Oxford. Natuurlijk betekende het goed afsluiten niet dat ik op kantoor moest kletsen over de penis van een directielid... maar Pippa begon nog maar net.

‘Ik heb ergens gelezen dat het om de pols tot het topje van de middelvinger ging...’ voegde ze eraan toe, en met behulp van haar eigen vingers mat ze de lengte van haar hand en hield 'm vervolgens omhoog om haar punt duidelijk te maken. ‘Als dat waar is, is je droomvent goed bewapend.’

‘Zal wel,’ zei ik.

Pippa zette haar tas op haar stoel en keek me veelbetekenend aan. ‘Ik vind het geweldig, hoor, zoals je probeert te doen alsof het je niets interesseert. Alsof je nooit naar zijn zaakje zit te staren zodra hij op vijf meter afstand van je is.’ Ik probeerde verontwaardigd en vol afschuw naar haar te kijken en met een weerwoord te komen.

Ik had helemaal niets. De afgelopen maanden had ik zo veel heimelijke blikken naar Niall Stella geworpen dat ik inmiddels wel een expert was in de topografie van zijn kruis.

Ik legde mijn tasje in de onderste lade van mijn bureau en duwde 'm met een zucht dicht. Blijkbaar waren mijn heimelijke blikken toch niet zo heimelijk geweest als ik dacht. ‘Helaas ben ik er vrij

zeker van dat zijn zaakje nog nooit zo dicht bij me in de buurt is geweest en dat dat ook nooit zal gebeuren.'

'Dat zal ook zeker niet gebeuren als je nooit iets tegen hem zegt. Ik bedoel maar, zodra ik de kans krijg pak ik die rooie bij pr. Je kunt in elk geval met hem praten, Ruby.'

Maar ik schudde mijn hoofd en kreeg meteen een pets met haar sjaal. 'Zie het maar als research voor je cursus Structurele Integriteit. Zeg maar tegen hem dat je de rekbaarheid van zijn stalen dwarsbalk moet testen.'

'Geweldig plan,' zei ik.

'Oké, dan maar iemand anders. Die blonde knul in de postkamer. Zit altijd naar je te kijken.'

Ik trok een gezicht naar haar. 'Geen interesse.'

'Ethan bij contracten dan. Hij is wel aan de kleine kant, maar hij is ook zeer sportief. En heb je die tongtruc van hem gezien in de pub?'

'God, nee.' Ik zakte onderuit en ze keek me aandachtig aan. 'Moeten we dat gesprek echt nu gaan voeren? Kunnen we niet net doen alsof mijn enorme verliefdheid geen dingetje is?'

'Ben bang van niet. Je bent niet geïnteresseerd in de andere jongens, maar je wilt ook geen moeite doen voor meneertje Bekrompenheid.' Ze zuchtte. 'Begrijp me niet verkeerd. Stella is zo fit als maar kan, maar hij is wel een beetje stijfjes, vind je ook niet?'

Ik gleeed met mijn nagel langs de rand van mijn bureau. 'Dat vind ik wel leuk aan hem,' zei ik. 'Hij is evenwichtig.'

'Saai,' zei ze meteen.

'Ingetogen,' hield ik vol. 'Het is net alsof hij zo uit een boek van Jane Austen is gestapt. Hij is Mr. Darcy.' Ik hoopte dat ze het nu zou begrijpen.

'Dat snap ik niet. Mr. Darcy is gewoon onbeschoft tegen Elizabeth. Waarom zou je iemand willen aan wie je zo veel werk hebt?'

'Hoezo veel werk?' vroeg ik. 'Darcy overlaadt haar niet met valse beloftes of complimenten die niets betekenen. Wanneer hij zegt dat hij van haar houdt dan is dat ook zo.'

Pippa viel neer op haar stoel en zette haar computer aan. ‘Mischien hou ik wel van een flirt.’

‘Maar een flirt gedraagt zich tegenover iedereen zo,’ zei ik. ‘Darcy is moeilijk te peilen, maar wanneer je zijn hart hebt, is het ook het jouwe.’

‘Klinkt mij als erg veel werk.’

Ik ben altijd al van de romantiek geweest, maar het idee om de ingetogen held ontketend te zien, ongeremd, hongerig, verleidelijk, maakte het altijd moeilijk voor me om ergens anders aan te denken als Niall Stella binnen een straal van anderhalve meter was.

Het probleem was alleen dat ik gewoon doofstom werd zodra hij in de buurt was.

‘Hoe kan ik ooit hopen op een echt gesprek met hem?’ vroeg ik haar. Ik wist dat ik er nooit naar zou handelen, maar het voelde goed om er eindelijk eens met iemand over te praten die hem kende, iemand anders dan London en Lola die aan de andere kant van de wereld zaten. ‘Je weet wel, een gesprek waar we allebei aan deelnemen? Tijdens het overleg van vorige week vroeg Anthony me naar wat gegevens die ik had verzameld over het Diamond Square-project. Het ging helemaal geweldig tot het moment dat ik opkeek en hem achter Anthony zag staan. Weet je hoe lang ik daaraan heb gewerkt? Weken. En een blik van Niall Stella en mijn hele concentratie was weg.’

Om de een of andere reden was ik niet in staat om hem alleen bij zijn voornaam te noemen. Niall Stella was een eerbetoon, zoals Prins Harry of Jezus Christus. ‘Halverwege de zin kwam er geen zinnig woord meer uit mijn mond,’ ging ik verder. ‘Wanneer hij in de buurt is flap ik de grootst mogelijke onzin uit, of ik val helemaal stil.’

Pippa lachte, kneep haar ogen samen en keek me eens goed aan. Ze pakte de kalender op en deed net alsof ze ’m aandachtig bestudeerde. ‘Wat grappig, ik beseft net dat het vandaag donderdag is,’ riep ze. ‘Vandaar die sexy coupe en dat korte rokje.’

Ik haalde mijn hand door mijn rommelige korte boblijn. ‘Het zit hetzelfde als alle andere dagen, hoor.’

Pippa snoof. Eerlijk gezegd had ik vanmorgen veel te lang voor de spiegel gestaan, maar ik had het vandaag nodig voor mijn zelfvertrouwen.

Want zoals Pippa al zei: vandaag was het donderdag, mijn favoriete dag van de week, de dag dat ik hem weer zou zien.

In de meeste opzichten zouden donderdagen niet iets moeten zijn om me op te verheugen. Op het to-dolijstje van die bepaalde donderdag stonden alle daagse klusjes zoals de trieste kleine ficus water geven, waarvan Lola had voorgesteld dat ik ’m maar met me mee moest smokkelen tijdens de 8690 kilometer lange reis tussen San Diego en Londen, het typen en versturen van een biedingsvoorstel en het buitenzetten van de recyclebak. Een leven vol glamour dus. Maar bovenaan in Outlook stond voor elke donderdag ook Anthony Smiths bijeenkomst van ingenieurs. Hier had ik elke week een uur lang onbelemmerd uitzicht op Niall Stella, vicepresident, directeur Planning, en de meest sexy man ter aarde.

Kon ik hem ook maar op mijn to-dolijstje zetten.

Een uur naar Niall Stella kijken was zowel een zegen als een vloek omdat ik wel geïnteresseerd was in wat er zich afspeelde binnen het bedrijf. Ik vond de discussies die plaatsvonden tussen de seniorpartners dan ook fascinerend. Ik was drieëntwintig, geen twaalf. Ik had een graad in engineering en zou op een dag hun baas worden, als het aan mij lag. Dat een enkel persoon erin slaagde om al mijn aandacht op te eisen vond ik meer dan vernederend. Ik was meestal niet wispelturig of onbeholpen en ik had ook regelmatig afspraken. Sinds mijn verhuizing naar Londen datete ik zelfs meer dan ik thuis had gedaan omdat, nou ja, Engelse jongens, hè. Genoeg gezegd.

Maar deze Engelse jongen was helaas buiten mijn bereik. Bijna letterlijk: Niall Stella was meer dan twee meter lang en zeer ver-

fijnd. Hij had perfect gestyled bruin haar, soulvolle bruine ogen, breed gespierde schouders en een glimlach die zo geweldig was dat als hij zich eens een keer liet zien, ik helemaal nergens meer toe in staat was. Volgens het roddelcircuit op kantoor was hij zo geniaal dat hij als kleuter al zijn school had afgerond en was hij een legendarische stedenbouwkundig mastermind. Ik had me niet gerealiseerd dat dat een echt dingetje was tot ik ging werken voor de engineering-groep van Richardson-Corbett en ik hem advies zag geven over van alles, van gebouwinspectierichtlijnen tot de chemische samenstelling van betonadditieven. Hij had het onofficiële laatste woord in Londen op het gebied van alle bruggen en transportblauwdrukken. Tot mijn grote verdriet ging hij zelfs een keer weg halverwege een donderdagse bespreking om leiding te geven aan een bouwteam nadat een medewerker van de gemeente in paniek had opgebeld nadat een ander bedrijf een funderingsontwerp had verprutst en het beton al was gestort. Vrijwel niets in Londen werd gebouwd zonder dat Niall Stella er een hand in had.

Hij dronk zijn thee met eerst de melk erin (geen suiker), had een enorm kantoor op de derde verdieping (ver van het mijne), had duidelijk nooit tijd om tv te kijken, maar was een echte Leeds United-fan. En hoewel hij was opgegroeid in Leeds, ging hij in Cambridge naar school, vervolgens naar Oxford en nu woonde hij in Londen. Gaandeweg had hij zichzelf een behoorlijk bekakt accent aangeleerd.

En: onlangs gescheiden. Mijn hart kon het amper verwerken.

En verder.

Aantal keer dat Niall Stella naar me had gegluurd tijdens de donderdagochtend.

Besprekingen? Twaalf. Aantal gesprekken dat we hadden gehad? Vier. Wat hij zich hiervan zou herinneren? Nul. Ik liep nu al zes maanden met mijn Niall Stella-verliefdheid rond en ik wist vrijwel zeker dat ik een werknemer van het bedrijf was en niet het meisje dat met regelmaat eten kwam bezorgen.

Gek genoeg was hij altijd een van de eersten op kantoor, alleen dit keer niet. Ik had al een paar keer gekeken, maar kon hem niet ontdekken in de massa slaperig uitziende medewerkers die de vergaderzaal binnen kwam lopen.

De vergaderzaal had een muur van ramen die elk uitkeken op de redelijk drukke straat beneden. De ochtendwandeling naar mijn werk was relatief droog geweest, maar zoals het bijna alle dagen het geval was hier, was het zwaarbewolkt en zachtjes gaan druppelen. Het was het soort regen waarvan je eerst denkt dat het gewoon een buitje is. Maar ik heb geleerd me niet voor de gek te laten houden: drie minuten buiten en ik zou door- en doornat zijn. Zelfs als ik ergens op was gegroeid waar het regenachtiger was dan Zuid-Californië had ik me nog niet kunnen voorbereiden op hoe de lucht in Londen tussen oktober en april aanvoelde. Verzadigd met water; zwaar en dampig. Alsof een regenwolk zich om me heen had geslagen en tot mijn botten was doorgedrongen.

De lente was net begonnen en het kleine binnenplaatsje in Southwark Street zag er nog troosteloos en kaal uit. Ik had gehoord dat het er zomers vol stond met roze stoelen en kleine tafeltjes die toebehoorden aan een restaurant even verderop, maar nu was het alleen nog maar beton en vrijwel allemaal kale boomtakken en vochtige bruine bladeren waaiden over de grond. Mensen liepen te mopperen over het weer terwijl ze hun laptops opensloegen en hun thee opdronken. Ik keek weg van het raam en zag de laatste paar binnenkomers arriveren. Iedereen wilde klaarzitten voordat Anthony Smith – mijn baas en het hoofd Engineering van het bedrijf – naar beneden zou komen van de zesde verdieping.

Anthony was... nou goed, hij was nogal een eikel. Hij loerde altijd naar de stagiaires, hoorde zichzelf graag spreken en was totaal niet oprecht. Elke donderdagmorgen genoot hij ervan om een voorbeeld te maken van de laatste persoon die binnen kwam lopen. Met een suikerzoete glimlach gaf hij dan scherp commen-

taar op hun outfit of hun haar zodat iedereen die aanwezig was in beladen stilte moest toekijken hoe de betreffende persoon vol schaamte in de laatste stoel plaatsnam die nog vrij was.

De deur piepte en ging open. Emma.

Emma aarzelde even en hield de deur voor iemand open. O, o. Karen.

Er klonken stemmen op de gang die luider werden toen ze dichterbij kwamen. Victoria en John.

En ja hoor, daar was hij dan.

‘Showtime,’ mompelde Pippa naast me.

Ik zag Niall Stella’s hoofd boven dat van Anthony uitsteken toen hij aan kwam lopen. Het was alsof alle zuurstof uit het vertrek werd gezogen. Iedereen verdween naar de achtergrond tot ik alleen nog maar hem zag.

Hij had een neutrale blik op zijn gezicht en leek instinctief in zich op te nemen wie er aanwezig was en wie ontbrak. Hij ging gekleed in een donker pak, een hand losjes in zijn broekzak gestoken.

Het felle, aandringende gevoel in mijn borst.

Niall Stella had iets waardoor je naar hem wilde kijken. Niet omdat hij schreeuwerig of luidruchtig was, maar omdat hij dat juist niet was. Hij had een rustig soort zelfvertrouwen, een manier waarop hij zich gedroeg die aandacht en respect opeiste en een gevoel dat als hij niet sprak hij alles en iedereen zag.

Iedereen behalve mij.

Omdat ik uit een familie van therapeuten kom die alles met elkaar bespreken, ben ik nooit een stil type geweest. Mijn broer, en zelfs Lola, noemde me altijd kletskaus. Dus het feit dat juist ik geen woord kon uitbrengen wanneer Niall Stella binnen handbereik was, was zeer uniek. Wat ik voor hem voelde was iets van een afleidende verliefdheid.

Hij hoefde niet eens aanwezig te zijn bij de bijeenkomsten op donderdag, maar dat was hij wel omdat hij er zeker van wilde zijn dat er ‘interdepartementale consensus’ was, zodat zijn plannings-

afdeling ‘in elk geval een goed werkende engineering-vocabulaire had’ want het was de verantwoordelijkheid van Niall Stella om engineering te coördineren met openbaar beleid en zijn eigen planingsdivisie.

Niet dat ik alles had onthouden wat hij ooit had gezegd tijdens deze besprekingen, hoor.

Vandaag droeg hij een lichtblauw overhemd en een houtskoolkleurig pak. Zijn stropdas was een betoverende combinatie van geel en blauw. Mijn ogen gleden van de dubbele windsorknoop bij zijn keel tot aan zijn gladde huid vlak daarboven, de kromming van zijn adamsappel en zijn scherpe kaaklijn. Zijn normaal gesproken onverstoorbare mond viel open van verbijstering en toen ik hem aankeek... zag ik tot mijn afschuw dat hij zag hoe ik hem uit zat te kleden met mijn ogen.

O, god.

Gauw keek ik weer naar mijn laptop. Alles was een waas. Het geluid van telefoons en printers van de kantoortuin kwam naar binnen via de open deur en resulteerde in een chaos. Toen deed iemand de deur dicht ten teken dat de vergadering ging beginnen. En alsof de kamer vacuüm werd afgesloten kwam er plotseling een eind aan het lawaai.

‘Meneer Stella,’ zei Karen ter begroeting.

Ik klikte op mijn mailmapje en spande me tot het uiterste in om zijn antwoord te horen. Inademen en weer uitademen. En nog een keer. Ik typte mijn wachtwoord in en probeerde mijn hart tot rust te laten komen.

‘Karen,’ zei hij eindelijk met zijn perfect rustige stem. Onbewust verscheen er een glimlach op mijn gezicht. En niet zomaar een glimlach. Het was meer een grijns, alsof ik zojuist een enorm stuk taart aangeboden had gekregen.

Lieve hemel, ik zit er tot over mijn oren in.

Ik beet op de binnenkant van mijn wang en deed mijn best om mijn gezicht weer in de plooi te krijgen. Afgaand op het feit hoe

Pippa me met haar elleboog in mijn ribben porde, ging me dat blijkbaar niet al te goed af.

Ze boog voorover. ‘Rustig aan, meid,’ fluisterde ze. ‘Het waren maar twee lettergrepen.’

De deur ging open en een andere stagiaire, Sasha, glipte naar binnen met een vertrokken gezicht. Ze was keurig op tijd, maar Anthony zou dit natuurlijk niet aan zich voorbij laten gaan.

‘Oké, Sasha,’ zei hij en hij keek toe hoe ze zich ongemakkelijk tussen de lange rij stoelen en de muur voortbewoog naar de lege stoel in de verre hoek. De stilte was voelbaar in het vertrek. ‘Prachtige trui. Is-ie nieuw? Blauw staat je geweldig.’ Sasha ging snel zitten, haar wangen felrood. ‘Goie morgen trouwens,’ zei Anthony met een brede glimlach.

Ik deed mijn ogen dicht en haalde diep adem. Wat een klootzak was het toch.

Eindelijk kon de vergadering dan echt van start gaan. Anthony ging zijn lijstje met vragen af die hij voor elk van ons had, papieren werden uitgedeeld, en terwijl ik me omdraaide om de stapel door te geven aan de persoon naast me, keek ik even op, en ik bleef er bijna ter plekke in.

Niall Stella zat slechts twee plekken van me vandaan.

Door mijn wimpers heen keek ik stiekem naar hem. Naar zijn kaaklijn, zoals altijd keurig geschoren, nooit een enkel stoppeltje, zijn dikke wimpers, donkere wenkbrauwen en zijn onberispelijke overhemd en stropdas. Zijn haar zag er zo glad uit in het gedempte licht van de vergaderzaal. Ik fronste en bedacht dat het waarschijnlijk heel zacht zou zijn. Ook vroeg ik me voor de honderdste keer af hoe het zou zijn om er met mijn handen doorheen te glijden, hem naar beneden te trekken en...

‘Ruby? Hebben we al iets teruggehoord van Adams and Avery?’ vroeg Anthony.

Ik ging rechtop zitten en keek naar mijn laptop. Ik had juist tot gisteravond laat nog aan dit dossier gewerkt. ‘Nog niet,’ zei ik met

amper enige aarzeling in mijn stem. ‘Ze hebben onze plannen klaar om te ondertekenen, maar ik zal nog een keer contact met ze opnemen als ik tegen het eind van de dag nog niets heb gehoord.’

En ja, dat was schrikbarend goed gesproken, gezien het feit dat Niall Stella me aandachtig zat aan te kijken.

Behoorlijk tevreden met mezelf tikte ik snel een herinnering in en draaide aan een lok haar terwijl ik door mijn kalender scrolde. Maar iets voelde vreemd. Ik zat elke week een uur in deze stoel en ik wist bijna zeker dat ik nog nooit had gevoeld wat ik nu voelde. Het was een druk op mijn wang, de fysieke druk van iemands aandacht.

Ik draaide een krul rond mijn vinger en gluurde terloops naar Pippa. Neu, niks.

Met waarvan ik dacht dat het een subtiele beweging was, stak ik mijn nek een beetje uit en keek naar rechts. En ik verstijfde.

Hij keek nog steeds naar me. Niall Stella zat echt naar me te kijken. Lichtbruine ogen boorden in de mijne, en hij keek niet weg maar staaarde me echt aan.

Het was uitermate vreemd, alsof ik een nieuw meubelstuk was dat iemand zojuist in de kamer had neergezet.

Mijn hart sloeg over en ik voelde me slap worden. En als iemand ‘brand!’ had geroepen, was ik in vlammen opgegaan want ik had geen enkele controle meer over mijn lichaam.

‘Niall,’ riep Anthony.

Niall Stella knipperde even en keek toen weg. ‘Ja?’

‘Zou je ons de status van Planning kunnen geven betreffende het Diamond Square-voorstel? Ik wil dat mijn team je tegen het eind van de week kan voorzien van specificaties, maar we weten de afmeting van hun gedeelde ruimte niet...’

Ik verloor alle aandacht toen Anthony, heel voorspelbaar, zijn vraag zo stelde dat het leek alsof het zeven keer langer duurde dan nodig was geweest.

Toen hij zijn vraag bijna had afgerond, schudde Niall Stella zijn

hoofd al. ‘De afmetingen,’ zei hij en hij begon een stapel papieren die voor hem lag door te spitten. ‘Ik weet niet zeker of ik ze wel heb...’

‘De afmetingen zouden vanmorgen afgerond moeten zijn,’ beantwoordde ik de vraag voor hem. Ik legde uit dat de vergunningen niet later dan morgen zouden worden geleverd. ‘Ik heb Alexander gevraagd om vanmiddag een kopie van de blauwdrukken te sturen.’

Het werd zo stil in de zaal dat ik even bang was dat ik doof was geworden. Alleen zat iedereen me aan te staren. O mijn god, wat had ik gedaan?

Ik had hem zonder na te denken onderbroken.

Ik had een vraag beantwoord die duidelijk niet voor mij was bedoeld.

Ik had een vraag beantwoord waarop hij zeker het antwoord had geweten.

Ik voelde een frons op mijn voorhoofd verschijnen. Waarom had hij hem eigenlijk niet zelf beantwoord? Ik leunde voorover en keek hem aan.

‘Goed,’ zei hij. Stil. Diep. Perfect. Hij verschoof zijn stoel en glimlachte dankbaar naar me. ‘Stuur je het door?’

Mijn hart was nu buiten mijn lichaam getreden. ‘Natuurlijk.’

Hij keek nog steeds naar me, duidelijk net zo in de war als ik over wat er zojuist was gebeurd, maar ook tevreden op een mysterieuze manier. Ik wist niet eens goed wat het nu precies was dat ervoor had gezorgd dat ik mijn mond opendeed. De ene minuut keek Niall Stella me aan, en de volgende zat hij te frommelen, op zoek naar gegevens om een vraag te beantwoorden waarvan ik zeker wist dat hij dat nog in zijn slaap kon.

Het leek wel alsof hij heel ergens anders was met zijn gedachten. Het was iets wat ik nog niet eerder had zien gebeuren.

‘En dan nu het grote nieuws,’ zei Anthony en hij nam nog even een stapel papier door voordat hij ze uitdeelde en opstond. Ik keek

op, wakker geschud door de verandering in de toon van zijn stem. Anthony hield ervan om alle aandacht te krijgen en zo te horen maakte hij zich klaar voor iets groots.

‘Het metrosysteem in New York is gebouwd met het idee dat stormen die maar één keer in de honderd jaar voorkomen ook daadwerkelijk maar één keer in de honderd jaar voorkomen. Helaas is dat niet de realiteit. Rampen als orkaan Sandy hebben bewezen dat wat ooit werd verwacht slechts een keer per eeuw te gebeuren, nu om de paar jaar gebeurt. De vs geeft miljarden uit en er wordt gesproken over verhoogde toegangen en sluisdeuren, en gezien het feit dat we alleen intensief hebben samengewerkt met de London Underground, willen ze onze input ook. Dus ben ik een maand weg om aanwezig te zijn bij de International Summit on Emergency Preparedness voor openbaar vervoer, luchtvervoer en stedelijke infrastructuur.’

‘Een maand?’ vroeg een senior engineer en daarmee stelde hij de vraag die we allemaal hadden willen stellen. Ik vroeg me af of iemand net zo stond te juichen als ik bij het idee van een Anthony-vrij kantoor voor zo’n lange periode.

Anthony knikte naar haar. ‘Er zullen drie afzonderlijke toppen plaatsvinden. Niet iedereen die is uitgenodigd blijft de hele tijd, maar gezien het feit dat ons bedrijf gespecialiseerd is in zowel openbaar vervoer als stedelijke infrastructuur, heeft Richard besloten dat wij er wel van het begin tot het eind bij moeten zijn.’

“Wij?” vroeg een van de executives van Niall Stella’s afdeling.

‘Dat klopt,’ zei Anthony en hij keek naar links. ‘Niall zal me vergezellen.’

‘Gaan jullie allebei een maand weg?’ flapte ik eruit. Meteen wilde ik dat ik mijn woorden weer terug kon nemen. Ik was een stagiaire. En een van Anthony’s onuitgesproken regels was dat wij niet spraken tijdens deze meeting tenzij ons een directe vraag werd gesteld. Ik voelde de ogen van iedereen weer op me gericht. Nog erger? Ik voelde de zijne op me gericht, onderzoekend.

‘Eh, ja, Ruby,’ zei Anthony duidelijk een beetje in de war. Hij liep om zijn stoel heen en kwam achter me staan, beide handen in de zakken van zijn broek gestoken. ‘Maar geen zorgen. Ik weet dat je het Oxford Street-project bijna rond hebt en het feit dat ik weg ben zal geen invloed op je hebben. Als je iets nodig hebt mag je me altijd bellen.’

‘O,’ zei ik en ik voelde de hitte langzaam uit mijn gezicht wegtrekken. ‘Dat is goed om te weten, dank je.’ Anthony dacht uiteraard dat mijn spraakwerval kwam doordat ik me zorgen maakte dat hij, mijn baas, zou vertrekken, en dat zijn afwezigheid misschien van invloed zou zijn op mijn werk.

‘Heel soepel,’ zei Pippa terwijl haar lange ovale nagels op haar toetsenbord klikten.

‘Kop diiiiicht,’ kreunde ik en ik zakte nog verder weg in mijn stoel.

Ik had geen idee of Niall Stella nog steeds deze kant op keek en de twaalfjarige in me wilde Pippa meesleuren naar het damestoilet om haar de hele scène opnieuw te laten afspelen.

Maar ik wist dat dat een vergissing zou zijn. De eerste dag dat hij me leek op te merken verknalde ik door me te gedragen als een of andere psycho. Ik kon haar me niet laten vertellen dat hij dat gezicht naar mij had getrokken, de fronsende blik alsof iemand zojuist koffiemelk over zijn handgemaakte pak had gegooid. Ik ga liever terug naar de tijd waarin hij niet wist dat ik bestond.

Aan het eind van de dag zat ik aan ons lange gedeelde bureau een stapel vergunningen door te nemen. Mijn cola light was warm geworden en ik telde de minuten af tot een heet bad en een nog heter boek. Toen kwam er plotseling een e-mail binnen.

‘Eindelijk,’ verzuchtte ik. Ik had de hele dag al zitten wachten op een bevestigingsnummer en hopelijk kon ik dan nu eindelijk naar huis.

Misschien ook niet.

Pippa zat naast me te gapen en strekte haar armen boven haar hoofd uit. Het was al donker en de wandeling naar de metro beloofde koud en nat te worden. ‘Kunnen we nu dan gaan?’

Ik liet mijn schouders zakken. ‘Sorry, dat was een e-mail van Anthony,’ zei ik tegen haar en ik keek fronsend naar mijn computerscherm. ‘Hij wil dat ik nog even naar zijn kantoor kom voordat ik wegga. Ik kan wel honderd andere dingen bedenken die ik liever zou doen.’

‘Wat?’ zei ze en ze leunde voorover om de mail te lezen. ‘Wat wil hij?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Geen idee.’

‘Heeft hij soms geen horloge? We hadden twintig minuten geleden al weg moeten zijn.’

Ik tikte snel een antwoord terug dat ik eraan kwam en sloot daarna de boel af. ‘Wacht je op me?’ vroeg ik aan Pippa.

Ze sloeg de lade van haar bureau dicht en keek me met een trieste blik aan. ‘Ik moet opschieten, sorry Rubes. Ik heb zo lang gewacht als ik kon maar ik heb nog superveel te doen vanavond.’

Ik knikte en voelde me enigszins ongemakkelijk dat ik nu helemaal alleen zo laat op de avond nog met Anthony op kantoor zat.

De gangen van het gebouw waren leeg toen ik in de lift stapte op weg naar de zesde verdieping.

***

‘Ruby, Ruby, kom binnen,’ zei hij. Hij bleef even stilstaan op de plek waar hij bezig was met wat spullen in een doos op zijn bureau te stoppen. Was hij soms ontslagen? Zou ik dat durven hopen? ‘Doe de deur even dicht en ga zitten,’ ging hij verder.

Ik voelde een frons op mijn gezicht. ‘Maar er is hier verder niemand,’ zei ik en ik liet de deur openstaan.

‘Waarom hebben je ouders je Ruby genoemd?’ vroeg hij en hij keek me onderzoekend aan.

Ik begon nog meer te fronsen. Wat? ‘Eh... ik weet het eigenlijk niet. Ze zullen het wel een mooie naam hebben gevonden.’ Anthony hield zich strikt aan een aantal oude zakenregels, en één daarvan was dat hij een kristallen decanteerfles met whisky op een tafeltje achter zijn bureau had staan.

Had hij soms gedronken?

‘Heb ik je wel eens verteld dat mijn grootmoeder Ruby heette?’

Ik keek naar de fles whisky en probeerde me te herinneren hoe druk het hier was geweest de vorige keer dat ik hier was.

Anthony liep om zijn bureau heen en nam plaats op het hoekje vlak naast me. Zijn dijbeen drukte tegen mijn arm aan en ik ging verzitten.

‘Nee, meneer.’

‘Nee, nee, noem me nou geen “meneer”’, zei hij en hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Het geeft me het gevoel dat ik je vader zou kunnen zijn. Noem me maar Anthony.’

‘Oké. Sorry... Anthony...’

‘En ik ben niet je vader, hoor,’ zei hij en hij leunde voorover. Er viel een betekenisvolle stilte. ‘Niet oud genoeg voor.’

Ik probeerde niets te laten merken van de rilling die door mijn lijf trok. Ik weet vrij zeker dat als het mogelijk was, Anthony letterlijk kwijlend over zijn bureau zou hangen en vervolgens onder mijn rok zou gluren.

‘Maar dat is niet waarom ik je heb laten komen.’ Hij ging rechtop zitten en trok een dossier uit een stapel die op zijn bureau lag. ‘Ik heb je laten komen omdat de plannen zijn veranderd.’

‘O?’

‘Er is iets gebeurd waardoor ik niet in staat ben naar New York te gaan.’

Wat had dit met mij te maken? Dacht hij nou echt dat ik me zo veel zorgen maakte over het feit dat hij weg was dat hij me persoonlijk op de hoogte wilde brengen?

Ik slikte en probeerde geïnteresseerd te kijken. ‘O, u kunt niet?’

‘Nee,’ zei hij en hij glimlachte op een manier waarvan ik vermoedde dat hij gul of zelfs toegeeflijk wilde overkomen. ‘Maar jij wel.’